

Coperta I: Coiful de aur regal, dacic, de la Coțofenești. Fotografie din spate cu animale fabuloase (apud Ion Miclea - Radu Florescu, *Strămoșii românilor. Vestigii milenare de cultură și artă. Geto-dacii*, Editura Meridiane, București, 1980).

Coperta IV: Cană (oală) mare dacică cu toarte, sugerând, prin desenele incizate de port popular feminin, imaginea unei ființe umane (apud Ion Miclea – Radu Florescu, *Strămoșii românilor. Vestigii milenare de cultură și artă. Preistoria Daciei*, Editura Meridiane, București, 1980).

Clapa I: Coperta ediției princeps (1941).

Clapa IV: Profilul cartografic al României Mari într-o compoziție aparținând Muzeului Unirii din Alba Iulia, apud *Istoria românilor*, ediția academică, vol. VII, tom II, București, 2003.

ISBN: 978-973-642-413-7

© Toate drepturile sunt rezervate moștenitorilor legali.

G. IONESCU-NICA

BASMELE ÎMPĂRATIILOR DACI

Ediție îngrijită și prefată de I. Oprișan

Editura SAECULUM I.O.
București 2019

Respect pentru oameni și cărti

Valea Nilului se numeă pe când se ridicau aceste monumente „*Pi-rami-dara*”, adică „*Valea grâului ram*”, adus de „*Pi-ramitari*”, de ciobani geto-daci danubieni, din „*Matrapalia*”, „*țara pământului mamă*”, „*Matrapala, Metropola*”, în care Dumnezeu a făcut pe geto-dacul-român balac.

*Din lutul cel mai curat,
Care nu naște păcat.
Dintr-o tină
Foarte fină,
Care dă lume creștină.
Oameni fără de păcat,
Și femeie și bărbat.*

Acestor oameni fără păcat Dumnezeu le-a dat o misiune mare, pe care au îndeplinit-o pe vremea când ei erau zeificați, dar pe care au uitat-o, și nu are cine să le-o mai aducă aminte.

Eu îndrăznesc să le-o aduc aminte, și să le îndrept privirile către *Dealul Patriarhiei, Dealul Omului fără păcat și izvorului de lumină și înțelepciune supremă, divină*.

Iată, doamnelor și domnilor, constatăriile la care am ajuns cu ajunul limbii dacilor și a legendelor române, adică la stabilirea originii, trecutului și misiunii noastre, popor român, pe pământ.

Cine are urechi de auzit să audă.

Eu vă mulțumesc pentru răbdarea cu care m-ați ascultat și vă zic: Dumnezeu să vă lumineze și să vă îndrepte pe drumul cel bun, de la care ne-am îndepărtat foarte mult și cam de mult.

Am încheiat conferința pe care am promis-o domnului profesor Mihail Vulpescu, care este un bun român și creștin și vede rostul poporului român și al vieții, mai altfel decât îl vede marea majoritatea românilor de azi, care, din cauză că se uită mereu peste gard, la vecini, au uitat cine sunt și ce rost au pe pământ.

CUPRINS

O carte pe nedrept uitată (I. Oprîșan)	5
Notă asupra ediției (I. Oprîșan)	11

BASMELE ÎMPĂRAȚILOR DACI

Prefață	17
1. Cum a făcut Dumnezeu pe omul fără păcat.....	21
2. Basmul lui Verde Împărat	41
3. Împărații ciobani. Raiul românesc.....	61
4. Fata lui Ardeal.....	73
5. Năvălirea barbarilor	80

PE URMELE DACILOR

Fișa I. Crăpat, Carpat, Carpați	89
Fișa II. Muntele Hâm, Hemus, Balcan.....	92
Fișa III. Danubiu, Dunăre, Dunire.....	93
Fișa IV. Cioban, Sabin, Făt-Frumos	95
Fișa V. Pelasc, balac, valah.....	97
Fișa VI. Valahia, Vlăsia	99
Fișa. VII. Târg, Bâlcii, Dii	100
Fișa VIII. Râm, Rum, Rumon, Roma, Roman	105
Fișa IX. Rumen, rumân, rumon, rumân, roman	108
Fișa X. Rumania, România, Dacia mică, Dacia mare	109
Fișa XI. Creștin. – Cristian	113
Fișa XII. Codru, Udele.....	114
Fișa XIII. Biserica ciobanului	117
Fișa XIV. Baba Dochia.....	119
Fișa XV. Limba sanscrită	121

ADDENDA

Dacia sanscrită. I. Originea preistorică a Bucureștilor	129
Dacia sanscrită. II. Din preistoria Bucureștilor. Țara Mănăstirilor și Cetatea Dâmbovița	161

1. Cum a făcut Dumnezeu pe omul fără păcat

*A fost odată ca altă dată
Și o știe lumea toată
Din bunice și bunici
Ce iubesc copiii mici.*

A fost după ce Dumnezeu a făcut pământul și l-a îmbrăcat cu tot felul de păduri, de arbori roditori și plante cu rod bun, cu verdețuri, ierburi și flori de toate fețele și culorile, și după ce a populat pământul cu tot felul de viețuitoare, care trăiesc pe uscat care trăiesc pe uscat, în apă, în aer și sub pământ, făcând și pe Eva și Adam, din care au ieșit multe popoare.

A fost când Dumnezeu s-a coborât pe pământ și l-a cercetat în lung și-n lat, ca să vadă dacă s-a împlinit cuvântul și mai ales să vadă ce fel de neamuri de oameni au ieșit din Adam și Eva, pe care i-a gonit din Paradis pentru că ei de la început s-au arătat înclinați păcatului.

Dumnezeu era însotit de Sfântul Ilie, care văzuse cum s-a împlinit cuvântul lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu nu mai avu ce vedea, spuse Sfântului Ilie:
— Ilie, a venit timpul să ne odihnim puțin și să chibzuim asupra celor văzute pe pământ. Să mă duci într-un loc răcoros, frumos, în care să nu ne turbure nimeni.

Pe când Dumnezeu vorbea așa, se găseau în fața unui munte înalt, păduros, frumos, în care se vedea o crăpătură urcând în sus, pe care curgea o apă, venind din vârful muntelui.

Sfântul Ilie răspunse:

Respect Doamne, să ne urcăm pe muntele astă, pe care n-a călcat picior de om, căci aici nu ne turbură nimeni, și este și umbros și frumos.

Dumnezeu îl ascultă și-ncepu să se urce pe crăpătura muntelui, spre vârful lui.

— Ilie, ce apă este astă? — întrebă Dumnezeu.

— Apa Oltului, Doamne.

— Bine Ilie, așa este. Dar muntele cum se chiamă?

— Muntele Crăpat, răspunse Sfântul Ilie.

Dumnezeu ajungând în vârful muntelui, dădu peste o câmpie mare, frumoasă și mănoasă, pe care pășteau tot felul de vite mari și mici și alte viețuitoare, care nu se speriau când văzură pe Dumnezeu și pe Sfântul Ilie, cu toate că vedeau întâia oară chip de om.

— Ilie, de unde vine câmpia astă frumoasă aici?

— Doamne, câmpia este rețeitura muntelui, care, după cum se vede, este mare cât o țară, încadrată de un zid de stânci muntoase, ce se țin totuna, împrejurul câmpiei, făcând din munte cea mai mare cetate de pe pământ. Zidul de stânci și tot vârful muntelui este acoperit numai de păduri de brad, verde vara, verde toamna, verde iarna, adică verde tot timpul anului. Din pădure curg izvoare reci și limpezi, bune de potolit setae. Sub poalele pădurii este umbră răcoroasă și iarba moale, bună de odihnit pe ea.

Pe când Sfântul Ilie spunea astea, Dumnezeu o luă spre Răsărit, părăsind valea Oltului. Merse până ce auzi o privighetoare cântând, nu departe de un izvor limpede, care ieșea din pădure, șerpuind prin iarba verde.

— Ilie, tare e frumos aici. E rai adevarat. Ne oprim la izvorul astă, aproape de privighetoare, ca să ne veselim de cântecul ei, ce o să ne odihnească și mintea și sufletul.

Zicând aşă, Dumnezeu se aşează pe iarba verde, lângă izvor. Sf. Ilie făcu la fel. Dupa ce Dumnezeu bău apă din izvor, și bău și Sfântul Ilie, Dumnezeu zise:

— Ilie, n-ai tu ceva merinde de mâncare în sacul tău? Mi s-a făcut foame.

— Doamne, n-am luat nici un fel de merinde.

— Ia scutură tu sacul că poate o fi rămas ceva de altă dată.

Sfântul Ilie luă sacul din spinare și-l întoarse cu gura în jos, zicând:

— Nu e nimic Doamne.

Dar nu apucă să sfărșească vorba și începu să curgă din sac tot felul de bunătăți de mâncat. Sf. Ilie se minună, dar înțelese că e minunea lui Dumnezeu, și nu mai zise nimic. Dumnezeu începu să mănânce, Sfântul Ilie făcând la fel. După ce isprăviră de mâncat și băură apă din izvor, Dumnezeu zise:

— Ilie, tot ce am văzut pe pământ mi-a plăcut, afară de oameni. Popoarele ieșite din Adam și Eva sunt foarte rele și n-ascultă de mine, Dumnezelui lor. Sunt hrăpărețe, lacome, pizmașe, rele, răzbunătoare, speculante, cămătare și caută să trăiască din munca popoarelor robite prin război. În toate părțile am văzut binele luptând cu răul, și binele răzbind răul până la urmă, numai la oameni am văzut că răul nu are în față lui nici un neam de oameni buni, care să lupte contra lui, adică contra popoarelor și oamenilor răi. Asta nu poate să rămână aşa. Trebuie să fac și popoare de oameni buni, miloși, darnici, muncitori, care să trăiască din rodul muncii lor, nu din jaf, furt, speculă și camătă sau din robirea altor popoare prin război și putere. Cetatea asta este frumoasă cum nu se mai poate. E un rai. Aici pot face din nou Paradis pentru oameni și popoare bune și credincioase mie. Și am să fac aici și Paradis, și oameni, și popoare bune și credincioase mie, care să nu iese din cuvântul meu. Pâna atunci însă hai să dăm un ocol cetății, ca să vedem dacă are tot ce trebuie pentru traiul unui popor bun, muncitor

și credincios. Zicând aşă, Dumnezeu dădu să se ridice de jos. Sfântul Ilie voi să strângă restul de merinde, ca să-l bage în sac, dar, când se uită după merinde, nu mai văzu nici urmă din ele. Înțelese puterea și gândul lui Dumnezeu, și, fără să mai spună ceva, se luă după Dumnezeu, care apucă drumul spre răsărit.

Dumnezeu merse ce merse pe sub poalele pădurilor, până dete de un munte înalt, roșu, cu o ieșitură rămasă din rosătura unei ape ce trecea pe la poalele lui, venind din câmpie, unde apa făcea o întorsătură din cursul luat spre câmpie, întorcându-se spre muntele din care izvora.

— Ilie, ce munte și ce apă este asta care curge pe sub buza lui?

— Doamne, este Muntele Roșu, pentru că este roșu, rumen, cum se vede, iar apa, care se duce și se întoarce din câmpie iar spre munte, ca să treacă pe sub buza lui, se numește Buzăul, și în câmpie „Întorsătura Buzăului“.

— Bine Ilie, zise Dumnezeu. Ia rupe tu din munte o bucată de piatră roșie și bag-o în sacul tău, că tot îl duci tu gol.

Sfântul Ilie făcu cum zise Dumnezeu. Băgă o bucată de piatră roșie în sacul său. Dumnezeu plecă mai departe, cu Sfântul Ilie după el și merse până se opri la un munte, când alb, când vânăt, care lucea în Soare. Aci întrebă pe Sfântul Ilie:

— Ce munte este ăsta Ilie?

— Muntele de Sare. Îl ling dobitoacele ca să le fie carnea dulce și frumoasă și ca să li se întărească oasele. Și oamenii care mănâncă sare sunt buni la carne și cu rost la vorbă. Nu sunt nesărați, adică nu o iau razna la vorbă. Dumnezeu râse și zise:

— Bravo Ilie, aşa este. Ia o bucată de sare și bag-o în traista ta. Sf. Ilie rupse o bucată de sare din munte și o băgă în traistă. Dumnezeu merse mai departe, până ce dete de un munte negru, spart în două, de o apă care pleca din câmpie și trecea prin spărtură dincolo de munte.

— Dar ăsta ce munte este Ilie?

Respect Ester Muntele de cărbune, sfârmat la mijloc de apa Trotușului, care curge la vale spre apa sărată, spre Mare, trecând și printre munții de sare.

— Bine Ilie. Rupe o bucată de cărbune și bag-o în traista ta. Sfântul Ilie făcu cum îi zise Dumnezeu.

Mai merseră iar o bucată de vreme până ce dădură de o poiană mare, frumoasă, plină cu turme de oi și capre și cu cirezi de vaci și de bouri. Oile, caprele și cirezile de cornute mari se uită blând și fără frică la Dumnezeu și la Sf. Ilie. Privirea lor era aşa de mângâioasă de parcă te ungea pe suflet și ți-ar fi venit să le tot dezmirzi. Mieii și iezii sugeau la oi și capre, iar unele vaci erau supte de vițeluși inimoși și săltăreți. Dumnezeu zise:

Ilie, ia te uită la vitele astea ce privire blândă și încrezătoare au. Parcă îți vorbesc, mângâindu-te. Bunătatea lor vine din laptele lor, care le nutresce nu numai carnea dar și inima, care nu lasă să se prindă răutatea de ea. Ia ia tu nițel lapte de la ele și pună-l în traista ta. Sfântul Ilie prinse binisori o oaie, o capră și o vacă și mulse de la fiecare câte puțin lapte pe care îl băgă în traista lui în care găsi o ulcică. Mergând mai departe dădură de o apă repede, clocoitoare care izbindu-se în cale de tot felul de stânci și bolovani, mari, se răsturna înapoi, se învârtea în loc de 2–3 ori, oculea stâncă sau bolovanul și o lua la vale pe de lături.

— Ce apă este asta Ilie?

— Apa Bistriței, care se izbește în stânci și bolovani și din izbitura se întoarce, adică se aruncă departe înapoi, se învârtește în loc de 2–3 ori și o ia la vale pe lângă stâncă sau bolovanul izbit. De aci i s-a zis: Bistrița.

— Bravo Ilie. Așa este. Se vede că ai fost pe aici, zise Dumnezeu.

Mergând mai departe dădură peste o crăpătură făcută într-un munte acoperit cu păduri, de un fel de brad care se deosebea de cel văzut până aci. Prin crăpătură se strecuă dincolo de munte,

spre miază-noapte, un râu, care dupe câțiva timp de mers, o lăua spre Apus și apoi spre miază-zi.

— Ilie, ce apă este asta?

— Este apă Tisei, care se numește aşa pentru că ieșe din pădurea asta de tisă, brad care are un lemn, din care, uscat, se face lăute, căci lemnul de tisă sună frumos când este bine uscat. Râul când ajunge în câmpie se varsă în Marea apelor dulci.

— Bine Ilie, hai mai departe.

Merseră până le luă ochii, cu scăpări aurii, un munte în care bătea Soarele. Pe vârfurile acestui munte erau, din distanță în distanță, câte un buchet sau mică ruptură de pădure, care făceau muntelui moțuri, ca la găinile moțate.

— Ilie, dădurăm și de muntele cu moțuri verzi. Ce munți sunt ăștia, de lucesc de parcă sunt de aur?

— Chiar de aur sunt, Mărite Doamne. Moțurile verzi arată un început de săracie, căci lemnul se rărește pe aici, îndesindu-se mai spre poalele muntelui, unde arborii sunt buni de făcut doage și șiță.

— Ilie, vezi tu bogăția asta, din muntele de aur? Această bogăție are să aducă multă săracie, mult necaz, și multe zile rele oamenilor care vor stăpâni muntele. Aici au să se adune toți lacomii de averi nemuncite și toți răii neamurilor eșite din Adam, care toate se închină numai la aur și uită pentru aur orice bunătate, milă, dragoste și frăție, ba mă uită și pe mine, Dumnezeul lor, care i-am făcut. Au să se certe și să se omoare pentru aurul din munele ăsta toate popoarele care vor afla de el. O dată cu risipirea aurului se vor risipi sau vor pieri și neamurile care s-au lacomit să pună mâna pe el. Aurul, când te închini lui, nu aduce bucurii și fericire. Din contra aduce necazuri, griji și moarte rea. Trăiește liniștit și în veci numai cel ce nu se robește aurului, ci caută să trăiască din munca lui rodnică, făcută după porunca lui Dumnezeu, a mea, care vreau ca fericirea să nu fie decât acolo unde este muncă cinstită și frăție din dragostea

de aproape Ilie, rupe o bucată de aur și bag-o în traista ta. Ilie împlini cuvântul rostit de Dumnezeu. Plecară mai departe. Dădură peste o spărtură mare, ca nici una din câte văzuse până acum în zidurile cetății. Pe această spărtură făcută în zidul de munți, se scurgea o apă repede și zgomotoasă, care se liniștea cum ieșea în câmpie.

— Ce apă este asta Ilie?

— Apa și poarta sau spărtura Mureșului, cea mai mare poartă făcută în zidul sau murul cetății. Apa spărgând murul cetății și trecând prin el, i s-a zis „apa Mureșului“. Mureșul adună cele mai multe ape de pe retezătura muntelui și le scurge în apa Tisei.

Dumnezeu merse mai departe și dădu de un munte, vârât în miezul zidului, care era alb ca laptele.

— Ilie, ăsta este Muntele de Marmură. Rupe o bucată de marmură și bag-o în traistă.

Sf. Ilie rupse o bucată de marmură albă și o băgă în traistă. Dumnezeu întorcând privirea către miază-zí, zise:

— Ilie, ce munte este acela vânăt, dinspre miazăzi?

— Este Muntele de Fier, iar muntele arămu de la stânga lui, este Muntele de Aramă.

— Hai spre Muntele de Fier.

Merseră și urcându-se pe vârful Muntelui de Fier, Dumnezeu își roti privirea de la Apus spre Miază-zí și spre Răsărit. Văzu spre Apus o mare de apă, ale cărei margini nu se vedea decât sub poalele munților.

— Ce Mare este asta Ilie?

— Este Marea apelor dulci, în care se adună apele aduse de râul Tisa și râul Mureș și de râul care vine din munții „Pădurea Neagră“, departe de aici, cu pădure de munte. Marea se sprijină aici pe munții de fier, pe care stăm.

— Ilie, marea asta nu stă bine aici. În locul ei ar sta bine o câmpie mănoasă, pe care să se hrănească toate cirezile de vite

pe care le văzurăm, care se vor înmulții, și oamenii care vor trăi în părțile astea. Trebuie să-i dăm o scurgere ca să liberăm locul pe care îl ocupă și îneacă.

Zicând aşa, Dumnezeu își întoarse privirea spre Răsărit și Miază-zí.

— Ilie, uite o vale adâcă și lată, între două maluri tăcute de munți. Muntele de la Miază Noapte este muntele Crăpat. Dar cel de la Miază-Zí ce munte e?

— Este muntele Hâmului¹ (Balcan), care pleacă din Muntele de Fier și merge până la Marea Sărătă. Apa de pe vale se scurge în Marea Sărătă. Ea este apa tuturor râurilor din munții Crăpați și se numește „apa Dunării“.

— Așa este Ilie. Acum am găsit unde să dau scurgere Mării Dulci. O să-i dau scurgere în apa Dunării. Trebuie să-i găsim o poartă prin care să se scurgă dincioace de munți. Trebuie să fie vre-o crăpătură în Muntele de Fier, spre care să abatem apa.

— Doamne, dacă ar fi fost crăpătură ar fi găsit-o chiar apa. Dar nu este.

— Atunci să facem noi o spărtură în munte.

— E greu Doamne. Mai bine puterea ta să mute muntele din loc și să lase loc liber pentru scurgerea apei.

— Nu este bine așa, Ilie, căci locul de scurgere ar fi prea lat și apa ar năvăli multă și ar îneca câmpia. Să căutăm o crăpătură nu prea largă.

Zicând aşa, Dumnezeu începu să se învârtească pe munte, parcă ar fi căutat ceva. Deodată zise:

— Ilie, ce este muntele ăsta de chihlibar de aici? De unde a venit chihlibarul ăsta?

— Doamne, chihlibarul ăsta este rășina care se scurge de sute de ani din brații pădurilor de pe Munții de Fier, și care s-a adunat și a umplut crăpătura muntelui, care este îngustă dar ține cât ține muntele în spate valea Dunării. Rășina, de vechime

¹. Muntele Hâm, latinește muntele Hemus.

mare, să împetrit și să facă chihlibar. Pădurile de brad rășinos și acum dau rășina care se scurge către această crăpătură.

— Vezi Ilie, că am găsit crăpătura prin care să facem poarta de ieșire pentru scurgerea apelor Mării Dulci? Trebuie numai lărgită puțin, căci poarta ar fi prea strâmtă dacă am lăsa-o cât este crăpătura acum.

— Dar Doamne, crăpătura este astupată și dacă nu muți muntele cum o s-o lărgești?

— Ilie, arde rășina dacă îi dăm foc?

— Arde Doamne.

— Atunci arde și chihlimbarul, Ilie, și, dacă arde rășina și chihlimbarul, se face o căldură atât de mare încât topește și, fierul peste care dă această căldură. Să golim valea de rășină, până la fund, și să topim pereții crăpăturii din Muntele de Fier, dinspre rășină, ca să lărgim valea. Ia suflă tu Ilie foc peste pădurea din lungul văii rășinei.

Sfântul Ilie suflă foc asupra pădurii și pădurea începu să ardă ca o mare de flăcări și fum, de nu se mai văzu cerul. Când focul ajunse la rădăcina brazilor rășinoși, luă foc și rășina din crăpătura muntelui, care pe de o parte ardea, iar pe de alta se topea și se scurgea în apa Dunării. Când ajunse la chihlibarul vechi se aprinse și arse și aceasta, parte scurgându-se pe dâră făcută de rășina mai nouă. Chihlibarul dădu o căldură aşa de mare încât se topiră pereții Muntelui de Fier, fierul topit, amestecat cu chihlimbar, scurgându-se la vale. Arse tot chihlimbarul până la fundul crăpăturii, lărgindu-se crăpătura prin topirea pereților de fier. Când ajunse la fundul văii, apele din marea apelor dulci începu să se scurgă prin poarta de fier, lăsată liberă de chihlimbar și ieșind, și-și mai adânci și ea albia. Apa se scurse în câmpie, până ce dete de apele Dunării cu care se uni, și merse spre Marea Neagră. Marea dulce se scurse, până secă toată, și apăru în locul ei o câmpie mare și mănoasă. Poarta sau porțile prin care și-a făcut loc apa mării dulci spre Dunăre, se numesc Porțile

de Fier, așa cum s-au numit când le-a deschis Dumnezeu cu Sfântul Ilie. Apa din Pădurea Neagră și-a făcut loc și albie prin câmpia rămasă liberă prin secarea mării dulci, și, pentru că s-a unit și ea cu apa Dunării, cu care este tot una, se numește și ea tot Dunăre, așa că Dunărea ese dintr-o „Pădure neagră“ ca să se verse într-o „Mare Neagră“, cum se numește azi marea sărată.

Dumnezeu după ce văzu făcută și treaba asta spuse lui Sfântul Ilie să bage în sac o bucată de fier, ruptă din munte, și plecă mai departe cu Sf. Ilie după el. Merse până dete de un munte plin de albine și de faguri de miere, care se vedea prin toți arborii în jurul căroro roiau albinele.

— Dar asta ce este Ilie? Pe aici trebuie să fie și urși mulți căci au cu ce să se ungă și lingă pe bot. Unde se scurge mierea și ceara de faguri?

— Da, Mărite Doamne, pe aici sunt și albine și urși mulți. De aici se scurge mierea și ceara până în vale, la Dunăre, la Porțile de Fier, ca și rășina pe care am arso de am deschis Porțile de Fier pentru scurgerea apelor, din câmpia de sus. Pe aici sunt turme multe de oi și capre care dau râuri de lapte, ce se scurg la vale, ca și mierea și rășina. Albinele se întind peste Muntele de Aramă și merg până în crăpăturile stâncilor, printre care trece Dunărea.

— Mărite Doamne, în Raiul pe care o să-l fac pe retezătura văzută până acum, dacă vor fi mulți oameni, unii au să alerge spre Muntele de Aur, unde o s-o ducă rău, și alții spre munții ăștia cu râuri de lapte și miere, în care au să trăiască bine, căci mierea și laptele îngrașă, pe când aurul sperie somnul omului, căci trebuie să-l păzească de hoți.

— Așa este Ilie, dar și mierea și laptele din râurile astea nu priesc dacă nu se mănâncă cu pâine și mămăligă muncită de om. Mai scumpă decât mierea, laptele și aurul, de care vorbești tu, este pâinea udată cu sudoarea frunții. Când ai pâine are valoare și aurul și mierea și laptele. În orice caz, fără aur poți trăi, fără